

Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
Bhar.I.637/2025/17.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2026. február 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. február 19-én kihirdette a következő

v é g z é s t:

A kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt Terheltl ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2025. július 1-jén kihirdetett 3.Bf.674/2024/17. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban 25 812 (huszonötezer-nyolcszáztizenkettő) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: Szombathelyi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A harmadfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Járásbíróság mint elsőfokú bíróság a 2024. október 21. napján meghozott 11.B.272/2024/99. számú ítéletében Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki kifosztás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 366. § (1) bekezdés b) pont], garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], okirattal visszaélés vétségében [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont] és folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont]. Ezért mint többszörös visszaesőt – halmazati büntetésül – 4 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható, egyben beszámította az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről (elkobzás, lefoglalás megszüntetés és iratok mellett kezelés) és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Ellenben a vádlottat a személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott terhére az ügyészség jelentett be fellebbezést a részbeni felmentés miatt, a bűnösség megállapítása és a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

[3] A másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék a tárgyalás alapján meghozott és 2025. július 1-jén kihirdetett 3.Bf.674/2024/17. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatát megváltoztatta és a vádlottat bűnösnek mondta ki személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont], továbbá magánlaksértés büntetében is [Btk. 221. § (2) bekezdés c) pont]. A vádlott szabadságvesztés büntetését – melyet, mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben szabott ki – 5 évre, a közügyektől eltiltást szintén 5 évre súlyosította. Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2025. március 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, és kötelezte a terheltet a másodfokú eljárásban felmerült 50 400 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A másodfokú bíróság ítélete ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[5] Az ügyészség a nyilatkozattételi határidőben a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében terjesztett elő perorvoslatot (Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség B.1547/2024/13., 18. számú másodfokú irat). Indokai szerint a másodfokú bíróság által alkalmazott joghátrány a bűnösség körének bővülése folytán – figyelemmel a terhelt erőszakos többszörös visszaeső személyi minőségére és a felemelt büntetési tételkeretre – nem alkalmas a büntetési célok elérésére, lényeges súlyosítása szükséges, a szabadságvesztésnél a középértéktől az alsó határ felé jelentős eltérés miatt a büntetés eltúlzottan enyhe.

[6] A vádlott a kihirdetéskor az újabb bűncselekményekben való bűnössége megállapítása miatt felmentésért és a büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslattal (17. számú másodfokú bírósági jegyzőkönyv 3. oldal).

A védő pedig a nyilatkozattételre fenntartott törvényi határidőben szintén a személyi szabadság megsértésének büntette és a magánlaksértés büntette tekintetében felmentés, másodlagosan pedig a büntetés enyhítése céljából nyújtott be másodfellebbezést. A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, miszerint az ellentétes döntés alapját képező, másodfokú tényállás részben megalapozatlan és a helyes tényállás alapján sem a személyi szabadság megsértése, sem a magánlaksértés, de a személyi szabadságot sértő bűncselekmény még a módosított tényállás alapján sem valósult meg (20. sorszámú másodfokú irat).

[7] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.350/2025/2. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést fenntartva, a védelmi másodfellebbezéseket alaptalannak találva a

törvényszék ítéletének részbeni megváltoztatását, a büntetés súlyosítását, egyebekben helybenhagyását indítványozta.

[8] A vádlott a harmadfokú ügyészség indítványára tett észrevételében korábbi érdemi nyilatkozatait és a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta (9. sorszámú harmadfokú irat).

[9] A harmadfokú bíróság a másodfellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 620. § (1) bekezdés 2. fordulata alapján, utalva a Be. 621. § (2) bekezdésére is – az ügyészségi indítványnak megfelelően, mivel a vádlott terhére fellebbezést jelentettek be – nyilvános ülésen bírálta el.

[10] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője, a vádlott és a védő perorvoslataikat és azok indokait fenntartották.

[11] A másodfellebbezések nem alaposak.

[12] Az ítéltáblának elsőként abban kellett állást foglalnia, hogy megnyílt-e a harmadfokú felülbírálat lehetősége vagy sem. A másodperorvoslat előterjesztésének és ezáltal a harmadfokú eljárás megnyílásának feltétele a Be. 615. § (1) bekezdése szerint az ellentétes döntés a bűnösség kérdésében, mely eljárásjogi helyzet adott egyrészt a Be.615. § (2) bekezdés a) pontja értelmében, mert a másodfokú bíróság az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét állapította meg (személyi szabadság megsértésének büntette), továbbá a Be. 615. § (2) bekezdés c) pontjában írt feltétel is teljesült, hiszen a másodfokú bíróság további olyan bűncselekményben mondta ki bűnösnek a vádlottat, melyről a járásbíróság nem rendelkezett (magánlaksértés büntette). E bűncselekmények valódi bűnhalmazatban állnak a más tényállások alapján megállapított folytatólagos zaklatással, tehát nem minősítési kérdésről volt szó, hanem valóban ellentétes döntésről.

[13] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont alapján felülbírálta a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint a b) pont értelmében az elsőfokú és másodfokú eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból revízió alá estek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések.

[14] A teljes, tehát a tényállásra is kiterjedő revízió a 2. tényállást érintette, az ítélet többi része tekintetében pedig a Be. 618. § (3) bekezdése a) pontja értelmében a Be. 590. § (5)

bekezdés a)-c) pontjaiban foglaltakat ölelte fel, mely az ún. korlátozott felülbírálat a harmadfokú eljárásban, és ami többcselekményes ügyben válik alkalmazandóvá az egész ítéletet tekintve részlegesen eltérő döntés esetén.

[15] Az ítéltábla a felülbírálat során az elsőfokú és a másodfokú eljárásban nem észlelt olyan – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárja.

[16] Ami a ténybeli felülbírálatot illeti. A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[17] Megállapítható, hogy a ténybeli felülbírálattal érintett, a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélettől eltérően megállapított 2. tényállás megalapozott, ezáltal a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú eljárásban irányadó, az érdemi döntés alapján e tényállás képezi.

[18] A védelmi fellebbezés irányára és indokaira is tekintettel elsősorban azt kellett vizsgálni, hogy az elsőfokú ítélet 2. tényállása valóban megalapozatlan-e, ha igen, milyen mértékben és a ténybeli javítás a másodfokú bíróság által törvényes és teljeskörű volt-e. A válasz igen. A járásbíróság ítéletének e tényállása ugyanis valóban részben megalapozatlan volt. Ennek oka egyfelől a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott részleges felderítetlenség, de a fő ok az 592. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározott helytelen ténybeli következtetés. sértettl sértett tanúvallomásának alapos és többirányú értékelésével ugyanis a vád szerinti tényállásra vonható okszerű ténybeli következtetés, miként azt a másodfokú bíróság kifogástalanul megállapította. A részleges felderítetlenséget és a helytelen ténybeli következtetést a törvényszék a fellebbezési tárgyaláson a sértett tanúkihallgatásával orvosolta. Ez szükségképpen vezetett a bizonyítékok részben eltérő értékeléséhez, perrendszerűen alapot adva a a bűnösséget megalapozó tényállás rögzítésének is a 2. tényállás alapján. A másodfokú ítélet ugyan a tényállás kiegészítésére és helyesbítésére utalt a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint, valójában azonban a Be. 593. § (3) bekezdés c) pontjának megfelelően eltérő tényállás megállapítására került sor. Ez már ténybeli nagyreformáció, mely lényegében megteremtette az ellentétes döntést, a ügyet e részében „megfordítva”. Ennek alapjaként azonban nem a tárgyalási bizonyítást kell megjelölni, mert az ügyészség bizonyítás felvételét, sértettl tanú kihallgatását nem indítványozta a másodfokú eljárásban, ez pedig feltétele a vádlott terhére a ténybeli nagyreformációnak, hanem az elsőfokú bíróság által is már vizsgált bizonyítékok tartalmát, mely alapján már önmagában levonható a helyes ténybeli következtetés, amire egyébként helyesen is utalt a másodfokú ügyészség írásbeli észrevételében. Az elsőfokú bíróság egyébként törvényesen tette tárgyalás anyagává az eljárási cselekmény idején ismeretlen helyen tartózkodási helye miatt ki nem hallgatható sértett tanúvallomását, ettől függetlenül azonban részleges felderítés észlelhető volt, de a fő ténybeli hiba elsőfokon a helytelen ténybeli következtetésen alapult. Összegezve: a másodfokú bíróság valósághűen, helyesen állapította meg a 2. tényállást a vádlott terhére.

[19] A törvényszék a megalapozottá tett, alapvetően eltérő 2. tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően minősítette a cselekményt egyrészt a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének. A vádlott erőszakot alkalmazott a sértettel szemben és nem csak egy igen rövid ideig, pillanatokig, hanem az irányadó tények szerint több percig tartó tettlegesség során szabad mozgásában saját lakásában akadályozta, élet kioltására alkalmas eszközt is magánál tartva, ezáltal a súlyosabban minősülő büntett törvényi tényállási elemei teljesek.

Helytálló a cselekmény személyi szabadság megsértése büntettének minősítése mellett a Btk. 221. § (2) bekezdés c) pontja alapján magánlaksértés büntetteként értékelése is. A házi jogot sértő cselekmény törvényi tényállási elemei is megvalósultak valódi bűnhalmazatban, melyet szintén a felfegyverkezve elkövetés minősít súlyosabban. Az eljárási feltétel, a joghatályos magánindítvány is rendelkezésre állt a bűnösség kimondásához.

[20] A felülbírálat kiterjesztése [Be. 590. § (5) bekezdése] alapján megállapítható volt, hogy a bűnösség megállapítása törvényes a másodfellebbezéssel külön nem érintett többi tényállás vonatkozásában is, így a kifosztás büntettében, a garázdaság büntettében, az okirattal visszaélés vétségében és a folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében.

[21] A másodfokú bíróság a bűnösségi kör bővülésére és a terhelt erőszakos többszörös visszaesői személyi minőségére is tekintettel volt a büntetés kiszabása során. A bűnösségi körülmények helyes értékelését követően az elsőfokon kiszabott 4 év szabadságvesztés büntetés 5 évre súlyosítása arányos, miként a közügyektől eltiltás tartamának felemelése is. E büntetés tett arányos, összhangban áll a büntetéskiszabási elvekkel. A büntetési tétel középértékétől ugyan eltér az alsó határ felé, de elégséges, egyben szükséges. A harmadfokú bíróság sem súlyosítására, sem enyhítésére nem látott alapot.

[22] A másodfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóság kizárására, a lefoglalt bűnjelet érintő (helybenhagyó) és a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről szóló rendelkezései is törvényesek.

[23] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a két irányú fellebbezések aaptalansága miatt a Be. 623. § alkalmazásával helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[24] A harmadfokú bíróság határozata ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdéseire és az egyébként is kivételes kétfokú jogorvoslati rendszer alapszabályaira tekintettel további fellebbezésnek már nincs helye.

Debrecen, 2026. február 19.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk.bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.674/2024/17. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bhar.I.637/2025/17. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. február 19.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke